

Congres

Tot op de huid
Christiaan Bakker

We schudden nogmaals de organiserende collega hartelijk de hand en zwaaien de zaal uit. De kelen droog, gedachten tijdelijk in het Engels, usb-stick weer in de broekzak en met de koffers in de hand... Het is weer klaar.

Opschieten, want morgen staat het spreekuur weer vol. Een kleine zevenhonderddertig kilometers scheiden ons van de thuisbasis. En dat voor drie keer een half uur een verhaal uit Drachten. Het kost wat aan rubber en benzine om al die meters over het asfalt te rollen.

Bijna bij wijze van evangelisatie zijn we in München uitgenodigd om de opgebouwde kennis uit het Expertisecentrum voor lymfovasculaire geneeskunde (het enige in Neder-

land) uit te dragen. Het is een enorme eer om ook via deze U-bocht een rol te mogen spelen in de gezondheidszorg. Natuurlijk indirecter dan hulp bieden aan de eigen patiënt. Maar de hoop is dat via aanwezige collega's uit pakweg Venezuela of Portugal de patiënten aldaar kunnen profiteren van onze ervaringen, bijvoorbeeld over de complexiteit en organisatie rondom de zorg van lymfoedeem bij pasgeborenen.

De weg terug zitten de koffer en ik op de achterbank. We zeggen weinig tegen elkaar en het gesprek voor me is net hard genoeg om wel als aaneengesloten geluid mijn oren binnen te wandelen, maar te zacht om te ontleden of er naar elkaar wordt gejojeld of een diepgaand gesprek wordt gevoerd.

Waarschijnlijk het laatste.

Ik kijk naar buiten. Het glooiende landschap om mij heen is niet zo woest als de Alpen kunnen zijn en niet zo tam als onze Limburgse bulten. Velden waaruit eerst de bomen en daarna de koeien verdreven zijn door enorme rijen zonnepanelen, flikkeren in de zon. Met elke Duitse wegwerkzaamheid die we dichterbij de landsgrens komen, begint het land vlakker te worden en de plaatsnamen en huizen herkenbaarder. Ik bemerk een onderhuids warm gevoel bij de gedachte dat we straks weer gewoon een maximum snelheid hebben, de omleidingen nauwgezet tot het eind met letters worden begeleid en de wetenschap dat als je een afslag mist er altijd al over een paar kilometer (in plaats van vijftig kilometer verderop) een herkansing is.

Hoe verder je van ons land af bent, hoe meer je je realiseert hoe goed we het stiekem eigenlijk voor

Het kost wat aan rubber en benzine om al die meters over het asfalt te rollen

elkaar hebben. Niet voor niets staan we keer op keer in de topvijf van de geluk-index. Ook kom je er tijdens zo'n internationale meeting achter hoe de staat van gezondheidszorg in Nederland is. Natuurlijk zijn er (zoals op alles in het leven) net zo veel nadelen als voordelen op te noemen, maar er zijn helaas ook plekken in de wereld waar het

zoeken is naar voordelen van het geldende systeem.

De dramatische verhalen over een gespleten Braziliaans zorgsysteem, waarbij een grote scheiding zit tussen excellente zorg in privé-klinieken voor wie het betalen kan en achtergestelde zorg in de publieke ziekenhuizen. Of een situatie zoals in Portugal, waarbij alleen steunkousen worden vergoed als het leed (een open been) al is geschied, en je dus achter de feiten aan loopt.

Ik kijk om me heen. We rijden verder en ik zie onze landsnaam met de bekende gele sterren rondom en ik hoor gejuich van de voorbank. Mooi op tijd terug voor een goede nachtrust en weer een dag met kansen om mensen weer terug in de gelukstopvijf te krijgen. Meer dan op goed geluk!

▶ Christiaan Bakker is dermatoloog in Nij Smellinghe in Drachten